

Честта да се наричаш Божие дете

1. Въведение

Скъпи братя и сестри,

Почти изминаха Рождествените празници—Бъдни вечер, самото Рождество-време, което по традиция се приема, че е семеен празник. Време, което да прекараш с най-близките си хора. Всеки е при семейството си, посрещайки празника с приповдигнат дух И все пак, какво означава това време за нас? Означава ли едно трепетно размишление относно раждането на нашия Господ Исус Христос? Раждането на нашия Спасител? Раждането на може би най – важния в нашето семейство. Или означава просто поредния ден в календара, по случайност 25 декември 2010 г.? Успяхме ли да усетим това, което Бог иска от нас? Успяхме ли да помислим поне за малко за невероятното чудо, което се е случило преди малко повече от 2000 години във Витлеем? Или успяхме само да усетим аромата на добре сготвената храна? Успяхме ли да зарадваме някого, или успяхме да зарадваме само себе си? Какво всъщност означава тази дата за нас? Не ми отговаряйте на мен, отговорете на себе си.

Аз съм озаглавил днешната проповед „Честта да се наричаш Божие дете“. Ще разгледам, какво означава да си Божие дете, защо сме Божи деца, и в какво се изразява това да се наричаме Божи деца, тоест какво ни касае нас. Ще завърша с молитва за това Бог да ни дава разбирането, че сме негови деца и увереността, че това никога няма да се промени.

2. Какво означава да си Божие дете?

Един от сериозните проблеми на днешното християнство, е че не приемаме или по – скоро не сме разбрали идеята, концепцията на това, че Бог е наш Баща. С голямо Б. Много често ние се опитваме да впечатлим Бога, да Му се харесаме, да направим нещо, с което да заслужим одобрението Му. Опитваме се да сме необикновени в това, което правим. И в интерес на истината това е една част от нас, която никога няма да разбере, че Бог не може да бъде впечатлен от нещата, които правим или не правим. Но донякъде това е нормално. И можем да го видим в поведението на малките деца. Те все се опитват по всякакъв начин да впечатлят татко. Винаги ще измислят нова дивотия за да привлекат вниманието на татко си. Когато бях малък бях много палав. Един ден, просто за да привлека внимание, едва не запалих пожар в къщи. В моята стая имахме една ваза със сухи цветя. Аз бях сам в къщи и намерих един аерозолен спрей. Намерих също и една запалка. Точно тогава цветята станаха много примамлива мишена и аз започнах да пръскам със спрея срещу тях и да паля със запалката. Както можете да се досетите, привлякох внимание. Като малки деца много често ние се опитваме да впечатлим нашия Баща. Ние се мъчим да направим невъзможното, само и само Тате да бъде очарован от нас. Много често си мислим, че можем да спечелим нашия небесен Баща като направим нещо. Нещо, с което да спечелим любовта му. И наистина, понякога сме с разбирането, че любовта може да бъде спечелена. Бащината или родителската любов

не може да бъде спечелена. Нито пък загубена. Каквато и лудория да направят малките деца, те си остават деца на родителите си и любовта на родителите им и за миг не е охладняла. Любовта към тези, които са твоя плът и кръв не би могла да охладнее по никакъв начин. Като се замисля, във взаимоотношенията с майка ми съм имал трудни моменти, в които съм правил или казвал неща, които не е трябвало да бъдат правени или казвани. Когато съм го осъзнавал и съм искал прошка от майка ми, тя винаги ми е казвала следното: „Аз съм ти майка – не бих могла да не ти простя“.

Един много показателен пример за това, какво означава да си Божие дете е описан в притчата за блудния син. Няма да четем цялата история, защото най-важната част е последната част на притчата. Когато бащата, вижда сина си и се затичва към него, облича го, слага му златен пръстен на ръката. Отношението на Бог Отец към неговите деца е същото. Независимо, какво правиш Бог си остава твой Баща и това не може да се промени при никакви обстоятелства.

Да си Божие дете означава да принадлежиш на Христос. Да си Божие дете означава да подражаваш на Този, който дойде в плът на тази земя. Означава да си Му ученик. Да си дете на Всевишния Бог означава не само да очакваш от Него да ти помага, но и да Му отделяш време за развиване на взаимоотношения с Него. Но нека да видим защо сме Негови деца.

3. Защо сме Божии деца?

Божии деца сме не защото сме направили нещо, с което да заслужим това. Не защото сме различни или имаме някакви способности. Бог не се впечатлява от способности, по простата причина, че Той е създал способностите. Бог не е впечатлен от това, че ти можеш да пееш прекрасно или да правиш шедьоври с четка в ръка или пък с чук и длето. Не. Много преди да се родим, Бог е предвидил това в Своя план. Което автоматично изключва наше участие в Божието решение. Каквото и да си мислим, че можем да правим добре, това не е причина за Божията любов. Има един чудесен стих, който изразява това. *1-во послание на Йоан, 4-та глава, 10-ти стих: В това се състои любовта-не че ние сме възлюбили Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за греховете ни.*

И този стих говори изключително ясно: Аз ви обичам, такива каквито сте. Съвсем ясно. Ние сме Божии деца, не по заслуги, а поради любовта на Бога. Не се учудвам, че в по-голямата част от посланията си ап. Павел се бореше точно с това—с грешното разбиране за Божията любов.

Божии деца сме още защото Исус дойде в плът и взе участие в нашето естество. За Бог не би било никакъв проблем да щракне с пръсти и да ни спаси. Но само до там. Тогава не би било възможно да станем деца на Бога, защото не бихме били в състояние да познаем любовта Му така, както я познахме чрез идването на единородния Му син Исус Христос на тази земя. Не бихме могли да Му станем деца без да познаем Сина Му Исус Христос с името Емануил—Бог с нас. Как бихме се свързали с определението „Божии деца“, ако Исус никога не беше дошъл в плът и не беше взел участие в нашето естество. Това не би могло да стане. Но тъй като Исус дойде в плът и взе участие в абсолютно всичко, в което бихме могли да попаднем, то Той с право може да се нарече

наш Брат, а не само наш Господ и Спасител. Ето защо сме Божии деца: *Евреи 2, 11-Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя ...* . Самият Исус ни нарича братя пред Отца си. Няма причина тогава да се считаме за нещо по-малко от това. А малко по-долу виждаме причината Исус да дойде в плът на земята: *Евреи 2, 14-15-, И така, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, т. е. дявола, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство.*

4. В какво се изразява това, че сме Божии деца?

Това не би могло да бъде изразено само с няколко думи. Не бихме могли да дадем определение. В един известен смисъл означава да имаме достъп по всяко време до нашия Баща. Да не се налага да си уговаряме среща само за да прекараме време заедно. Нашият Баща няма нищо против да бъде притесняван по всяко време на денонощието. В интерес на истината Той създаде деня и нощта за нас. За Бога няма време. По всяко време е удобно на Бога да приеме Своето дете. Донякъде можем да видим това в ситуацията между родител и детето му. Казвам донякъде, просто защото понякога хората са доста заети дори за собствените си деца. Но правилото показва, че каквото и да прави родителят, той винаги може да отдели време за своето дете, да го изслуша, да разбере болката му или радостта му. Прекрасното при Бога е, че Той никога няма по-важна работа от това да изслуша децата Си. И още по-добрата новина е, че Той има време за всички, дори едновременно. Във всеки един момент в молитва ти можеш да имаш своята лична среща с Бога, твоя Баща. Бог няма да ти откаже само защото има да даде важна задача на някой от архангелите си. Бог няма да ти откаже при никакви положения. Бог, нашият небесен Баща, копнее да чуе нашите молби и Той винаги има време за нас.

Една част от това да бъдеш дете на Бога е, че имаш всички привилегии, които е имал или има Христос. Ето какво четем в *Посланието на ап. Павел към Римляните 8, 16-17 - Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чеда. И ако сме деца, тогава сме и наследници - наследници на Бога и сънаследници с Христос; и ако страдаме с Него, да се и прославим заедно с Него.* От тук става ясно, че не само страданията на Христос се включват в наследството ни, но и прославата на Христос. Нещо, за което си струва да се надява човек. Малко по-горе в същата глава Павел казва следното: *14- ти стих: Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове.*

И виждаме условието, което е нужно, за да се наречем Божии деца- да сме движени от Божия Дух. Това разбира се не означава да бъдем безволеви работи в ръцете на Святия Дух, по-скоро това означава да сме достатъчно чувствителни за подтика на Святия Дух. Достатъчно чувствителни да разберем, какво иска от нас Святия дух. И ето го и другия аспект от това да си Божие дете. И несъмнено това е придобивка, привилегия-да бъдеш движен и управляван от Святия Дух. Нещо, което всеки християнин би трябвало да желае на първо място. Несъмнено обаче това е плашешо. За съвременния човек да

остави живота си в ръцете на някой друг е ужасяващо. Дори понякога за християнина е трудно да се остави да бъде воден от Святия дух. Въпреки всичкото добро, което знаем, че ще последва от това, рядко сме очаровани от идеята да се предадем напълно на Бога. И въпреки всичко, дори въпреки това, Бог няма да ни остави, нито пък ще ни забрави. Самият Исус казва в Евангелието от Йоан : *Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас*. Нашият Баща има ангажимент към нас. Той го е поел още от вечността.

Най-важното обаче от всичко, което казах до сега, е любовта на Бога. Каквито и други придобивки да имаме като Божии деца, нищо не може да се сравни с любовта Му. Онази любов, която не изисква нищо насреща. Онази любов, която никога няма да отпадне. Любов, която няма еквивалент на земята. И това е най-важното от живота ни с Бога. Неговата любов. Ние не знаем, какво означава любов, докато не се запознаем с Бога и не изпитаме Неговата истинска агаре любов. Онази любов, за която се говори в *Посланието към Коринтяните 13-та глава*. Любовта, по която всеки въздиша, и която може да бъде открита само при Бог Отец, нашия Баща.

Именно тази любов накара Бог да прати Своя единороден Син, да стане един от нас. Бог е бил наясно, че няма друга алтернатива, за да се изкупят греховете на всички хора. Единствен, достоен за жертва, изкупваща грехове, бе Христос. За да бъде изкупен грехът на целия свят, трябваше и достойна жертва. И точно такава жертва беше Христос. Рождество Христово е началото на една добра новина – Исус Христос се възплъти и по този начин започна своята мисия. За Христос нямаше значение през какво ще премине. Имаше и моменти на слабост, един такъв беше в Гетсимания, но Той постави волята на Баща си над Своята. Постави я, за да можем ние да живеем. Той се пожертва на кръста, за да можем ние да живеем. Иначе ние никога нямаше да можем да се удостоим с „Честта да се наричаме Божии деца“.

5. Заклучение:

Говорейки за честта да се наричаме Божии деца, ние говорим за най-доброто, което би могло да ни се случи. Дали случайно или не, в нашия живот е настъпил един момент, в който ние сме казали „Да“ на Бога. На въпроса: „Искаш ли да бъдеш спасен?“, сме откликнали положително. Колкото и да не сме го очаквали, това е било най-доброто за нас. С течение на времето, когато съм прекарвал повече време с Бога, аз осъзнах, че не искам вече да се връщам там, където съм бил. Аз разбрах, че тези неща, които така отчаяно съм бил сграбчил преди да повярвам в Бога, са били просто фалшификати. Истинските неща, които Бог ми беше приготвил, аз ги получих след като предадох живота си на Бога. Когато аз познах Христос като свой Господ и Спасител, аз започнах малко по малко да разбирам каква огромна чест Бог ми е оказал, като ме е направил Свое дете. Такива, каквито ние всички сме. Ние сме в края на календарната година. Година, изпълнена с най-различни събития. Година, която Бог ни подари. Сега е времето да помислим, каква беше тя за нас. Какво се промени в нас, какво остана същото. Дали успяхме да бъдем Божии деца през годината. Дали успяхме да се държим като такива. Успяхме ли да употребим този подарък от Бога, по начина, по който Бог би искал? В следващите минути за молитва нека си дадем равносметка за тази почти изминала година. Сами за себе си. Сами с нашия Баща. Амин.